

Οι άνθρωποι από τη Γαλλία Γράφει ο Ιός

Σχέσεις με τον Λεπέν επιχείρησαν να αποκτήσουν στην Ελλάδα κατά καιρούς οι νοσταλγοί του Παπαδόπουλου, ο Βορίδης, ο Καρατζαφέρης και τώρα ο Κασιδιάρης. Αδικος κόπος

Σε μια απελπισμένη προσπάθεια να γαντζωθούν σε κάποια «έξωθεν βοήθεια», οι εγχώριοι κήρυκες του ναζισμού επιδίωξαν τις τελευταίες μέρες να κεφαλαιοποιήσουν για λογαριασμό τους τις επιδόσεις του Εθνικού Μετώπου στις δημοτικές εκλογές της Γαλλίας. Μάλιστα η Χρυσή Αυγή πρόβαλλε με ενθουσιασμό μια συνέντευξη του Ζαν Μαρί Λεπέν στον Μιχάλη Ψύλο και το ΑΠΕ, μέσω της οποίας εμφάνιζε τον ιδρυτή του Εθνικού Μετώπου να καταγγέλλει ως «πολιτική τη δίωξη της Χρυσής Αυγής», ενώ υποτίθεται ότι «ο πρώην ηγέτης του γαλλικού Εθνικού Μετώπου αφήνει ανοιχτό το ενδεχόμενο συμμαχίας στο Ευρωκοινοβούλιο με τη Χρυσή Αυγή, δίνοντας έτσι ηχηρή απάντηση σ' όλους αυτούς οι οποίοι θεωρούν ότι το Κίνημα των Ελλήνων Εθνικιστών θα είναι "απομονωμένο" στην επόμενη Ευρωβουλή».

Βέβαια η παρουσίαση αυτής της συνέντευξης δεν είναι καθόλου ακριβής. Ο Λεπέν, με τη γνωστή του πονηριά ξεπερνά το δύσκολο ερώτημα της συνέντευξης, δηλώνοντας ότι «δεν γνωρίζει καθόλου την οργάνωση Χρυσή Αυγή», δεν έχει ιδέα αν είναι εγκληματική, αλλά φροντίζει να κλείνει το μάτι στους πιο σκληροπυρηνικούς οπαδούς του, αφήνοντας ανοιχτό κάθε ενδεχόμενο «αν και εφόσον», ενώ μιλά και για τις δύσκολες οικονομικές συνθήκες που προκαλούν την εμφάνιση παρόμοιων φαινομένων. Έτσι μπορεί κάθεννας να τον ερμηνεύει όπως θέλει.

Πρόκειται για τη γνωστή μέθοδο της διπλής γλώσσας που χρησιμοποιούν οι σύγχρονοι Ευρωπαίοι ακροδεξιό ηγέτες, με στόχο να ικανοποιούν ταυτόχρονα ένα διπλό ακροατήριο: το ευρύτερο εθνικό ακροατήριο, το οποίο δεν είναι διατεθειμένο να παρακολουθήσει τις πιο ακραίες διατυπώσεις, αλλά από την άλλη πλευρά και το ακροατήριο των «μυημένων», οι οποίοι θέλουν την επανεπιβεβαίωση των θεμελιακών αρχών του «κινήματος», αδιαφορώντας για τις ρατσιστικές ή ακόμα και ναζιστικές καταβολές αυτών των αρχών.

Τις πραγματικές διαθέσεις του Εθνικού Μετώπου προς τη Χρυσή Αυγή έχει ξεκαθαρίσει εγκαίρως η σημερινή του πρόεδρος. Αντίθετα από τον πατέρα της, η Μαρίν Λεπέν έχει κατ' επανάληψη επισημάνει την απόσταση που τη χωρίζει από τη Χρυσή Αυγή. Αλλωστε από το 2011 που ανέλαβε την προεδρία του κόμματος έχει κάνει διάφορες κινήσεις για να αποτινάξει το άγος του ρατσιστικού και ακραίου κόμματος, ενώ ακόμα και τον χαρακτηρισμό «ακροδεξιό κόμμα» έχει επιχειρήσει να αμφισβητήσει. Πριν από τις πρόσφατες εκλογές φρόντισε να αποκλείσει έναν υποψήφιο του κόμματός της μετά τη δημοσίευση φωτογραφιών που αποκάλυπταν ότι έφερε στο αριστερό μπράτσο ένα τατουάζ που αναπαριστά το έμβλημα της Μεραρχίας Καρλομάγνος των Βάφεν-SS, που συγκροτούσαν Γάλλοι εθελοντές. Το μπράτσο του Κασιδιάρη με τη σβάστικα και του Ηλιόπουλου με το Sieg Heil της έλειπαν.

Το ερώτημα ωστόσο παραμένει. Ποια είναι τελικά η σχέση των εγχώριων ναζί με το κύριο κόμμα της ευρωπαϊκής Ακροδεξιάς;

Μια σχέση αγάπης και μίσους

Ο Λεπέν πατέρας είχε κατά καιρούς επιχειρήσει να συγκροτήσει γύρω από το Εθνικό Μέτωπο μια συμμαχία ακροδεξιών σχηματισμών με πρώτο στόχο να σχηματιστεί μια ομάδα στο Ευρωκοινοβούλιο. Το εγχείρημα δεν πέτυχε (βλ. σχετ. την τρίτη σελίδα του «Ιού»), αλλά στο πλαίσιο αυτό ο Λεπέν απέκτησε προνομιακές σχέσεις με την Ακροδεξιά της Ελλάδας. Τις σχέσεις αυτές είχε αποκαλύψει ο Λεπέν σε μια συνέντευξη που του είχε πάρει ο Γιάννης Πρετεντέρης για το Mega, την περίοδο που είχε κατορθώσει να περάσει στον δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών της Γαλλίας, εκτοπίζοντας τον σοσιαλιστή υποψήφιο (6.6.2002).

Στο ερώτημα αν συμφωνεί με την πρόταση του Αυστριακού Χάιντερ για ένα ενιαίο ευρωπαϊκό κίνημα στις προσεχείς Ευρωεκλογές ο Λεπέν εξεργάγη: «Το έχω επιχειρήσει πριν από εκείνον. Περιμένουμε να ακούσουμε τις προτάσεις του. Για ποιο λόγο να μην ορθώσουμε μπροστά στο μέτωπο των Χριστιανοδημοκρατών ή των Σοσιαλιστών και των Σοσιαλκομμουνιστών, μια δομή που θα μας επιτρέπει να υπερασπιστούμε τις ιδέες μας». Και αφού δέχτηκε το ερώτημα για τις επισκέψεις του στην Ελλάδα («Είμαι παλιός φιλέλληνας, εφόσον επισκέπτομαι την Ελλάδα από τότε που ήμουν 20 χρόνων. Εχω έρθει 30-40 φορές»), ο Λεπέν θα κληθεί να μιλήσει και για τις πολιτικές σχέσεις με τη χώρα μας.

Πρετεντέρης: Γιατί δεν υπάρχει λεπενικό κίνημα στην Ελλάδα;

Λεπέν: Υπήρχε και μάλιστα λεγόταν ΕΠΕΝ! (Ξεκαρδίζονται και οι δύο)

Πρετεντέρης: Ναι, αλλά όταν εσείς ανεβαίνατε τη δεκαετία του '80, εκείνοι εξαφανίστηκαν. Εχετε μια εξήγηση;

Λεπέν: Σκέφτομαι ότι η «δεξιοποίηση» της Νέας Δημοκρατίας προκάλεσε αυτή την εξέλιξη. Το ίδιο συνέβη και στην Ισπανία. Δηλαδή, εκεί όπου τα αστικά κόμματα δεν διστάζουν να εμφανιστούν ως εθνικιστικά ή τουλάχιστον εθνικά...

Πρετεντέρης: ...ή δεξιά...

Λεπέν: ...ή δεξιά... τότε δεν υπάρχει χώρος για τα εθνικιστικά κόμματα. Αντιθέτως, αν όπως συμβαίνει στη Γαλλία τα αστικά κόμματα καίγονται να εμφανιστούν ως Αριστερά, τότε ανοίγουν μια λεωφόρο για κόμματα όπως το Εθνικό Μέτωπο.

Πρετεντέρης: Δηλαδή, λέτε ότι εκεί που τα κόμματα της Δεξιάς παραμένουν κόμματα της Δεξιάς είναι δύσκολο να υπάρξει ένα κόμμα όπως το Εθνικό Μέτωπο.

Είναι αλήθεια ότι κανείς δεν μπορεί να προσάψει στον Λεπέν ότι δεν προσπάθησε να δημιουργήσει «λεπενικό» κόμμα στην Ελλάδα. Στα μέσα της δεκαετίας του '80 επισκεπτόταν πράγματι τακτικά τη χώρα μας, κουβαλώντας μαζί του και ομοϊδεάτες από άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Η πιο επεισοδιακή επίσκεψη ήταν τον Δεκέμβριο του 1984, όταν συγκεντρώθηκαν στο ξενοδοχείο «Κάραβελ» σε συνέδριο οι ευρωφασίστες. Η αστυνομία επιτέθηκε στην αντιφασιστική πορεία και ακολούθησαν 16 συλλήψεις. Παρά την αστυνομική απαγόρευση ακολούθησαν τις επόμενες μέρες έντονες μαζικές διαδηλώσεις και άλλες 170 συλλήψεις. Τον Σεπτέμβριο του 1986 επιχειρήθηκε από τον Λεπέν νέο συνέδριο της ομάδας του στο «Μακεδονία Παλάς» της Θεσσαλονίκης. Αντέδρασαν τα κόμματα (με την εξαίρεση της Νέας Δημοκρατίας και της ΕΠΕΝ) και τελικά η κυβέρνηση απαγόρευσε τη συνάντηση επικαλούμενη τις επικείμενες δημοτικές εκλογές. Το συνέδριο μεταφέρθηκε με απόλυτη μυστικότητα στο «Χίλτον» της Αθήνας, ενώ στη Θεσσαλονίκη οργανώθηκε μεγάλη διαδήλωση. Τρεις μήνες αργότερα, τον Δεκέμβριο του 1986, επιχειρήθηκε από τον Λεπέν νέα σύναξη τη ομάδας του και πάλι στο «Μακεδονία Παλάς». Οργανώθηκε και πάλι μεγάλη διαδήλωση που χτυπήθηκε από τα ΜΑΤ. Τον Σεπτέμβριο του 1988 ο Λεπέν ανακοίνωσε νέο συνέδριο στο «Ιντερκοντινένταλ» της Αθήνας. Η κυβέρνηση Ανδρέα Παπανδρέου χαρακτήρισε τον Λεπέν persona non grata αλλά δεν του απαγόρευσε την είσοδο στη χώρα. Ακολούθησαν νέες επισκέψεις στην Αθήνα (Ιούνιος 1989) και τη Ρόδο (Οκτώβριος 1990), ενώ τον Μάιο του 1992 επιλέχθηκε η ασφάλεια του

Ξενοδοχείου «Αστέρας» στην Ελούντα της Κρήτης για το συνέδριο των Ευρωπαίων συμμάχων του Λεπέν. Διαμαρτυρήθηκε ο κοινοτάρχης της Ελούντας και οι τοπικοί εκπρόσωποι κομμάτων, αλλά η συνάντηση πραγματοποιήθηκε. Επεισοδιακή υπήρξε αντίθετα η επίσκεψη Λεπέν στην Κέρκυρα, ένα χρόνο αργότερα (Ιούνιος 1993), παρά την κάλυψη της κυβέρνησης Μητσοτάκη και του φιλοκυβερνητικού Τύπου.

Απέναντι σ' αυτές τις λαϊκές αντιδράσεις, ο Λεπέν είχε να αντιτάξει τη συνεργασία του στην αρχή με την ΕΠΕΝ και στη συνέχεια με το μικρό κόμμα που ίδρυσε ο Μάκης Βορίδης στα πρότυπα του γαλλικού Εθνικού Μετώπου, το Ελληνικό Μέτωπο. Ο Βορίδης διατηρούσε μέχρι πρόσφατα πολύ στενές σχέσεις με τον ίδιο τον Λεπέν και τον παλιό γραμματέα του Εθνικού Μετώπου, τον Καρλ Λανγκ.

Για ένα διάστημα εμφανίστηκε ως ακραιφνής οπαδός αν όχι συνεργάτης του Λεπέν ο Γιώργος Καρατζαφέρης. Ήταν τον Απρίλιο του 2002, με την εκλογική επιτυχία του Λεπέν και την ταυτόχρονη μετατόπιση της ελληνικής κοινής γνώμης σε συντηρητικότερες θέσεις, μετά τη μάχη των ταυτοτήτων που προηγήθηκε τα δύο προηγούμενα χρόνια. Σε δημοσκόπηση της Κάπα Research («Το Βήμα», 21 και 23.4.2002), εμφανίστηκε τότε ένα σημαντικό ποσοστό της κοινής γνώμης (20,7%) να δηλώνει ότι η δικτατορία του 1967 έκανε καλό στην Ελλάδα, ενώ άλλο ένα αξιοσημείωτο ποσοστό (19,6%) ότι θα επιθυμούσε την ύπαρξη ενός ελληνικού λεπενικού κόμματος και μάλιστα ένα 5,4% θα το ψήφιζε και ένα 6,5% μάλλον θα το ψήφιζε.

Ο κ. Καρατζαφέρης δεν έχασε την ευκαιρία να εμφανιστεί ως ο Έλληνας Λεπέν: «Έκανε πολλή εντύπωση η νίκη του Λεπέν. Ξέρετε τι θα πει αυτό το φερόμενο ακροδεξιό, φασιστικό κόμμα να σβήνει με μια μονοκονδυλιά το σοσιαλιστικό κόμμα, να στέλνει τον πρωθυπουργό Ζοσπέν σπίτι του; Έτσι και στην Ελλάδα. Δεν θα πει ο Καραμανλής του Σημίτη άντε σπίτι σου. Εμείς θα το πούμε». Στη συνέχεια ο πρόεδρος του ΛΑΟΣ περιγράφει τις ομοιότητες του κόμματός του με το Εθνικό Μέτωπο: «Και, βεβαίως, τι είπε ο Λεπέν; Είπε μη με ετεροπροσδιορίζετε. Αφήστε με να αυτοπροσδιοριστώ. Και είπε: είμαι δεξιός οικονομικά, είμαι κοινωνικά ο πιο αριστερός από όλους σας, είμαι εθνικά Γάλλος. Τι να κάνουμε; Τι το άσχημο από αυτά; Κι εμείς τα ίδια πράγματα δεν σας λέμε από δω; Οτι οικονομικά είμαστε δεξιόι, κοινωνικά αριστεροί και εθνικά είμαστε Έλληνες». Ως εχθρούς του Λεπέν ο Καρατζαφέρης διακρίνει αυτούς που θεωρεί και δικούς του εχθρούς: «Γραφίδες Εβραίων βρίζουν τον Λεπέν. Οι ίδιοι που μας βρίζουν κι εμάς και μας κατηγορούν». Στο τέλος υπόσχεται να πάει στο Παρίσι για να βοηθήσει τον Λεπέν στον δεύτερο γύρο: «Θα είμαι εκεί το Σαββατοκύριακο. Απεδέχθην μία πρόσκληση και θα είμαι εκεί για να βοηθήσω».

Λίγους μήνες αργότερα, όταν θεώρησε ότι δεν χρειάζεται πλέον έξωθεν βοήθεια, ο Καρατζαφέρης δεν είχε κανένα πρόβλημα να αποκηρύξει μετά βδελυγμίας τον Λεπέν: «Αν θέλουν να βρουν Ακροδεξιά, ας ψάξουν στο 0,8% του κ. Βορίδη. Αυτός είναι στην ομάδα του κ. Λεπέν. Εγώ ανήκω στην ευρωπαϊκή Δεξιά». Τρία χρόνια αργότερα, ο Βορίδης θα προσχωρήσει μαζί με τα στελέχη του κόμματός του στο ΛΑΟΣ του Καρατζαφέρη. Και τότε θα έρθει η ώρα να διαψεύσει κι αυτός ότι είχε προνομιακές σχέσεις με τον Λεπέν, παρά το γεγονός ότι ακόμα τον συνδέει ακόμα και κουμπαριά με την ηγεσία του Εθνικού Μετώπου.

Ο φιλοξενούμενος του Λεπέν

Από τη στιγμή που έμεινε ο Λεπέν χωρίς τη στήριξη του Καρατζαφέρη, αλλά ακόμα και του Βορίδη στην Ελλάδα, εμφανίστηκε νέος αυτόκλητος πολιτικός του αντιπρόσωπος. Κι αυτός δεν ήταν άλλος από τη Χρυσή Αυγή, η οποία από τις αρχές του 2000 αναζητούσε τρόπους να αποκτήσει κάποιο εκλογικό ακροατήριο. Βέβαια η γνωριμία Μιχαλολιάκου-Λεπέν είναι πολύ παλιότερη. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ο Μιχαλολιάκος υπήρξε ο πρώτος πρόεδρος της Νεολαίας ΕΠΕΝ, διορισμένος στη θέση αυτή από τον ίδιο τον ισοβίτη δικτάτορα Παπαδόπουλο. Και η ΕΠΕΝ βέβαια ήταν το πρώτο ελληνικό κόμμα, με το οποίο απέκτησε στενές

σχέσεις ο Λεπέν. Αλλωστε και ο Βορίδης τις σχέσεις του με το Εθνικό Μέτωπο τις οφείλει στο γεγονός ότι υπήρξε διάδοχος του Μιχαλολιάκου στην ηγεσία της Νεολαίας ΕΠΕΝ, διορισμένος κι αυτός από τον Παπαδόπουλο.

Πριν από μια εβδομάδα ο δελφίνος του Μιχαλολιάκου Ηλίας Κασιδιάρης είχε καλέσει στη διαδικτυακή εκπομπή της οργάνωσης τον πολιτευτή της Χρυσής Αυγής και ιστορικό στέλεχος της ελληνικής Ακροδεξιάς Ιωάννη Σχοινά, συνιδρυτή του εθνικοσοσιαλιστικού ΕΝΕΚ. Ο Κασιδιάρης και πάλι υπαινιχθηκε συνεργασία με τον Λεπέν: «Ο μεγάλος αυτός ηγέτης, ο Ζαν Μαρί Λεπέν έχει πάρει θέση πριν από τις γαλλικές εκλογές και έχει πει ότι αυτό που θα γίνει θα είναι μία σύνοδος των ευρωπαϊκών κινήματων. Θα βάλουμε κάτω τις θέσεις μας και όπου υπάρχει κοινή γραμμή για την Ευρώπη των Εθνών, έναντι της Ευρώπης των τραπεζιτών-τοκογλύφων, εκεί θα υπάρξει και σύμπραξη. Για τη Χρυσή Αυγή είπε συγκεκριμένα κάτι που είχαμε αναφέρει κι εμείς νωρίτερα, ότι θα γίνει οπωσδήποτε αυτή η επαφή αμέσως μετά τις ευρωεκλογές, και όσον αφορά το ερώτημα αν είμαστε εγκληματική οργάνωση απάντησε ότι είναι εγκληματική οργάνωση επειδή έχει αντίθετη άποψη από αυτή του κατεστημένου;»

Ο Σχοινάς αποκάλυψε τις δικές του προσωπικές σχέσεις με τον Λεπέν: «Μιλάς για τον φίλο μου Ζαν Μαρί Λεπέν. Είναι μεγάλη τιμή για μένα ότι ο Ζαν Μαρί Λεπέν μ' έχει αποκαλέσει φίλο του κι έχω φιλοξενηθεί στο σπίτι του, τον έχω δει κάμποσες φορές. Ο Ζαν Μαρί Λεπέν έπαιξε πολύ σπουδαίο ρόλο κι εξακολουθεί να έχει λόγο βαρύ στα τεκταινόμενα επί ευρωπαϊκού επιπέδου. Ο Ζαν Μαρί Λεπέν είπε και για μας ότι θα περιμένουμε να έρθει η αντιπροσωπεία τους στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και θα συζητήσουμε. Αυτό δεν είπα;»

Κασιδιάρης: Ακριβώς, αυτό είπα.

Σχοινάς: Και δεν υπάρχει κανένας λόγος να μη βρούμε κοινά σημεία. Τα περισσότερα σημεία, αν όχι όλα, είναι κοινά. Αλίμονο.

Κασιδιάρης: Μα είπα ότι δεν ενδιαφέρουν οι επιμέρους θέσεις οι ιδεολογικές, αλλά κυρίως να υπάρχει ταύτιση ως προς την προοπτική που θα έχει η Ευρωπαϊκή Ένωση. Και μίλησε για την Ευρώπη των Πατρίδων. Γι' αυτό ακριβώς που λέει κι η Χρυσή Αυγή.

Σχοινάς: Αυτός δεν είναι λοιπόν Ηλία μου ένας καινούργιος δρόμος που τον ανοίγει ο Ζαν Μαρί Λεπέν; Προσέξτε. Απευθύνομαι και στους τηλεθεατές. Δεν το έθεσε η κόρη του. Το έθεσε ο ίδιος.

Κασιδιάρης: Ακριβώς.

Σχοινάς: Κι έχει πολύ μεγάλη σημασία.

Κασιδιάρης: Η κόρη του θεωρώ ότι είναι πάρα πολύ πιθανό να είναι η επόμενη πρόεδρος της Γαλλίας. Κι αν υπάρχει μια τέτοια εθνικιστική ηγεσία στη Γαλλία και κάτι αντίστοιχο συμβαίνει στην Ελλάδα,

αλλάζουν όλα τα γεωπολιτικά δεδομένα και στη Μεσόγειο και στην ευρωπαϊκή ήπειρο. Αυτό είναι το μέλλον. Ετσι θα είναι τα πράγματα σε μια δεκαετία. Είναι πολύ ευοίωνες οι προοπτικές για την πατρίδα μας μ' αυτή την εξέλιξη.

Μια γαλλική «Χρυσή Αυγή»:

Η προσπάθεια Σχοινιά-Κασιδιάρη να αξιοποιήσουν τις διαφορούμενες δηλώσεις του πατέρα Λεπέν είναι εμφανής. Γιατί η αποκήρυξη της Χρυσής Αυγής από την κόρη Λεπέν είναι παραπάνω από κατηγορηματική. Επιβεβαιώνεται και από την απάντηση του εκπροσώπου της στον «Ιός» που δημοσιεύουμε σε διπλανή στήλη.

Αλλά πού ποντάρει η Χρυσή Αυγή; Μα στο γεγονός ότι το Εθνικό Μέτωπο, όπως όλα τα παρόμοια ακροδεξιά κόμματα, πάσχει από μια εγγενή αδυναμία να απαλλαγεί από το εξτρεμιστικό παρελθόν του. Ο λόγος είναι ότι ο πυρήνας των στελεχών αυτών των κομμάτων συγκροτείται από φανατικούς με δράση στο πεζοδρόμιο. Μπορεί η Μαρίν Λεπέν να αποστασιοποιείται ακόμα και από τον πατέρα της προκειμένου να πετύχει την ανάδειξή της σε εθνική προσωπικότητα, αλλά οι παλιοί δεσμοί βγαίνουν κάθε τόσο στη δημοσιότητα.

Μια δραματική πτυχή αυτού του παρελθόντος ήρθε στην επικαιρότητα τον Ιούνιο του 2013, μετά τη δολοφονία του 18χρονου αντιφασίστα ακτιβιστή Κλεμάν Μερικ από ομάδα ακροδεξιών στο Παρίσι. Πολύ γρήγορα αποδείχτηκε η σχέση των δραστών με τις βίαιες ομάδες κρούσης (Jeunesses nationalistes révolutionnaires), οι οποίες ανήκαν στο ρεύμα της Τρίτης Οδού (Troisième Voie), το οποίο είχε ιδρύσει πριν από πολλά χρόνια ο Ελληνογάλλος Ζαν Ζιλ Μαλιαράκις. Ο σημερινός ηγέτης του ρεύματος Σερζ Αγιούμπ, γνωστός με το ψευδώνυμο Μπατσκίν, πρόλαβε να διαλύσει τις οργανώσεις αυτές, προτού υλοποιήσει η γαλλική κυβέρνηση τη σχετική απόφασή της, αλλά το γεγονός έγινε αφορμή για σοβαρή δημοσιογραφική και δικαστική έρευνα.

Ε, λοιπόν, η Μαρίν Λεπέν δεν μπορεί να υπερηφανευτεί για την απόσταση που τη χωρίζει από παρόμοιες ομάδες. Όπως αποδείχτηκε, η ίδια διατηρούσε σχέσεις με στελέχη αυτών των ομάδων, ακόμα και με τον ίδιο τον Μπατσκίν. Στο πλαίσιο των ίδιων δημοσιογραφικών ερευνών αποκαλύφθηκαν σχέσεις της Λεπέν και με άλλες παρεμφερείς ομάδες, όπως η GUD (Ομάδα Ενωση Αμυνα), το OF (Γαλλικό Έργο), αλλά και ποικίλες ομάδες με αρνητιστές του Ολοκαυτώματος και νεοφασίστες.

Η πιο χαρακτηριστική απ' αυτές τις επαφές της Μαρίν Λεπέν με στελέχη των ακραίων αυτών ομάδων είναι η περίπτωση του Κριστιάν Μπουσέ, ο οποίος διετέλεσε γραμματέας της Τρίτης Οδού και σήμερα είναι στενός συνεργάτης της Λεπέν, την οποία στήριξε σε όλα τα στάδια αναρρίχησης στην προεδρία του Εθνικού Μετώπου. Ο Μπουσέ ξεκίνησε την καριέρα του στον χώρο με τη δημιουργία το 1982 της «Εταιρίας Αλιστερ Κρόουλι», στα πρότυπα του «Ερμητικού Τάγματος Χρυσή Αυγή», που όπως αποδείχτηκε αργότερα ήταν μια ακροδεξιά οργάνωση με αναφορές στον σατανισμό και ιεραρχία «μασονικού τύπου».

Την ίδια περίοδο γεννιόταν και στην Ελλάδα ένα μόρφωμα στο πρότυπο της ίδιας μυστικιστικής ομάδας που ονομάστηκε κι αυτό Χρυσή Αυγή.

Μαρίν Λεπέν: «Καμιά σχέση με τη Χρυσή Αυγή»

Ο «Ιός» έθεσε υπόψη της Μαρίν Λεπέν τους ισχυρισμούς της Χρυσής Αυγής για επικείμενη συνεργασία της ναζιστικής οργάνωσης με το γαλλικό Εθνικό Μέτωπο. Εκ μέρους της προέδρου του Εθνικού Μετώπου απάντησε ο κ. Ludovic de Danne, σύμβουλος για τις ευρωπαϊκές υποθέσεις και επιφορτισμένος με τις διεθνείς σχέσεις του κόμματος. Η απάντησή του δεν αφήνει ανοιχτό κανένα παρόμοιο ενδεχόμενο:

«Δεν έχουμε καμιά σχέση με τη Χρυσή Αυγή και δεν προγραμματίζουμε καμιά επαφή με αυτήν».

Σχέδια για μια «Μαύρη Διεθνή»

Όσο πλησιάζουν οι Ευρωεκλογές πυκνώνουν οι αναλύσεις για τον ρόλο που μπορεί να παίξει, στο Ευρωκοινοβούλιο που θα προκύψει από τον Μάιο, η ενίσχυση των κομμάτων που κατατάσσονται στα ποικίλα ρεύματα της Ακροδεξιάς. Κεντρικό ρόλο σ' αυτή την εξέλιξη παίζει η σύγκλιση δυο μεγάλων κομμάτων του χώρου, τα οποία μέχρι πριν από λίγους μήνες δεν έβρισκαν τρόπο συνεννόησης. Η συνεργασία αυτή του γαλλικού Εθνικού Μετώπου (Front National, FN) και του ολλανδικού Κόμματος για την Ελευθερία (Partij voor de Vrijheid, PVV) επισφραγίστηκε με την κοινή συνέντευξη Τύπου που έδωσαν οι ηγέτες των δύο κομμάτων, η Μαρίν Λεπέν και ο Γκερτ Βίλντερς τον περασμένο Νοέμβριο. Οι δυο πολιτικοί ανακοίνωσαν ότι

θα κάνουν κοινή προεκλογική εκστρατεία και θα συνεργαστούν στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Συμμαχίας για την Ελευθερία (ΕΑΦ). Ο Βίλντερς μέχρι τότε αρνιόταν κατηγορηματικά να συνεργαστεί με το Εθνικό Μέτωπο, το οποίο θεωρούσε «ακροδεξιό» και «αντισημιτικό». Η εξέλιξη είναι σημαντική, γιατί σύμφωνα με όλες τις προβλέψεις τα ακροδεξιά ευρωπαϊκά κόμματα βρίσκονται σε τροχιά ραγδαίας ανόδου και το ερώτημα είναι αν αυτή η ενίσχυση θα αποτυπωθεί και σε μια ενιαία έκφρασή τους.

Είχαν προηγηθεί πολλές προσπάθειες σύμπληξης ενός ευρωπαϊκού μαύρου μετώπου, στο οποίο θα συγκεντρώνονταν τα κόμματα της Ακροδεξιάς με την πρωτοβουλία συνήθως του ισχυρότερου απ' αυτά. Η πρώτη ομάδα ακροδεξιών κομμάτων που παρουσιάστηκε επισήμως στο Ευρωκοινοβούλιο ήταν η «Ομάδα της Ευρωπαϊκής Δεξιάς», η οποία συγκροτήθηκε την περίοδο 1984-1989 από τον Λεπέν και στην οποία εκτός από το FN συμμετείχαν το Ιταλικό Κοινωνικό Κίνημα (MSI), η ελληνική ΕΠΕΝ που είχε ιδρύσει από τις φυλακές ο δικτάτορας Παπαδόπουλος και το Βορειοϊρλανδικό Ulster Unionist Party. Στο επόμενο Ευρωκοινοβούλιο (1989-1994) το FN αντικατέστησε το MSI με το βέλγικο Vlaams Blok (VB) και τους Γερμανούς Republikaner (REP). Την περίοδο 1994-1999 δεν υπήρξε ακροδεξιά ομάδα στο Ευρωκοινοβούλιο, ενώ την αμέσως επόμενη (1999-2004) υπήρξε μια συνεργασία FN, VB και της ιταλικής Fiamma Tricolore, που προήλθε από διάσπαση του MSI, αλλά δεν κράτησε για πολύ. Η τελευταία προσπάθεια συσπείρωσης της ευρωπαϊκής ακροδεξιάς ονομάστηκε «Ταυτότητα, Παράδοση, Κυριαρχία», στην οποία συμμετείχαν επιπλέον το αυστριακό Κόμμα Ελευθερίας (FPÖ) και κόμματα από τη Βουλγαρία (Ατάκ) και τη Ρουμανία (Κόμμα Μεγάλης Ρουμανίας). Η απόπειρα αυτή ναυάγησε το 2007, έπειτα από ρατσιστικές δηλώσεις της Αλεσάντρα Μουσολίνι για τους Ρουμάνους μετανάστες στην Ιταλία. Την περίοδο 2009-2014, δεν ευοδώθηκαν ανάλογες προσπάθειες.

Προκειμένου να δημιουργηθεί μια επίσημη ομάδα κομμάτων στο Ευρωκοινοβούλιο απαιτούνται 25 βουλευτές, αλλά και να εκπροσωπείται τουλάχιστον το ένα τέταρτο των κρατών-μελών της Ε.Ε. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς του Ολλανδού πολιτικού επιστήμονα Cas Mudde, ο οποίος ειδικεύεται στο ζήτημα, στις προσεχείς ευρωπαϊκές εκλογές ο ευρύτερος χώρος της Ακροδεξιάς θα εκλέξει 40 έως 50 ευρωβουλευτές από έντεκα ή δώδεκα διαφορετικά ακροδεξιά κόμματα. Ωστόσο είναι πολύ αμφίβολο αν αυτή η επιτυχία θα οδηγήσει σε μια ενιαία ομάδα.

Ο λόγος είναι ότι καταρχήν τα τρία από αυτά τα κόμματα, δηλαδή η βουλγαρική Ατάκ, το ουγγρικό Γιόμπικ και η Χρυσή Αυγή δεν είναι ευπρόσδεκτα στη νέα συμμαχία. Υπήρξαν βέβαια επαφές, μέσω του σχήματος της Συμμαχίας των Ευρωπαϊκών Εθνικών Κινημάτων (AENM), στο οποίο μετείχαν και οι

θεωρούμενοι ακραίοι (ακόμα και για τους ακραίους) Ατάκ, Γιόμπικ και BNP. Αλλά η Μαρίν Λεπέν προτίμησε το μετριοπαθέστερο σχήμα Ευρωπαϊκή Συμμαχία για την Ελευθερία (EAF).

Ενας επιπλέον πονοκέφαλος για τους σχεδιαστές της ευρωπαϊκής «Μαύρης Διεθνούς» είναι ο ρόλος των ευρωσκεπτικιστικών σχημάτων, κυρίως το φινλανδικό PS και το βρετανικό UKIP, τα οποία δεν είναι βέβαια αμιγώς ακροδεξιά και οπωσδήποτε έχουν πιο μετριοπαθείς θέσεις από εκείνες του γαλλικού Εθνικού Μετώπου. Αλλά δεδομένου ότι η ηγετική προσωπικότητα του χώρου αυτού, ο Νάιτζελ Φάρατζ, έχει αρνηθεί μετά βδελυγμίας μια παρόμοια συνεργασία, τα πράγματα και εδώ δεν είναι ιδιαίτερα ελπιδοφόρα για τη Λεπέν και τον Βίλντερς.

Διαβάστε

*Cas Mudde «The Le Pen-Wilders alliance and the European Parliament: Plus ça change, plus la même chose» («Washington Post», 11.2.2014). <http://goo.gl/JWL8jR>. Οι προοπτικές συγκρότησης μιας συμμαχίας των ευρωπαϊκών ακροδεξιών κομμάτων ενόψει των νέων συσχετισμών που αναμένεται να προκύψουν από τις ευρωεκλογές.

*Θανάσης Καμπαγιάννης «Η ευρωπαϊκή Μαύρη Διεθνής» («Σοσιαλισμός από τα κάτω», τχ. 102, Γενάρης-Φλεβάρης 2014). Η άνοδος της Ακροδεξιάς στην Ευρώπη και η σχέση της με την Ε.Ε., γραμμένη από τον ειδικευμένο δικηγόρο, μέλος της πρωτοβουλίας για την Πολιτική Αγωγή του αντιφασιστικού κινήματος στη δίκη της Χρυσής Αυγής.

Επισκεφθείτε

*Alexandre VICK

«Qu'en pense l'extrême droite européenne?»

Ανάλυση των σχέσεων της ευρωπαϊκής Ακροδεξιάς με τη Χρυσή Αυγή, μετά την εκλογική επιτυχία της ναζιστικής οργάνωσης. http://www.resistances.be/grece_ed06.html

*Marine Turchi «Front National et ultras: les preuves d'une amitié» Αποκαλυπτικό ρεπορτάζ με φωτογραφικά ντοκουμέντα για τη δράση του γαλλικού Εθνικού Μετώπου και τις σχέσεις του με εξτρεμιστικές έως και νεοφασιστικές ομάδες, παρά την προσπάθεια της Μαρίν Λεπέν να το εμφανίσει ως «δημοκρατικό κόμμα».

<http://www.mediapart.fr/journal/france/290713/front-national-et-ultras-les-preuves-dune-amitie>

ΦΟΡΕΙΣ ΤΟΥ ΙΟΥ: Τάσος Κωστόπουλος, Αντα Ψαρρά, Δημήτρης Ψαρράς ios@efsyn.gr

efsyn.gr